

[Per Hækkerup.]

vil støtte ethvert skridt til en reel afspænding, og denne politik har socialdemokratiets fulde og hele tilslutning.

Det er med tilfredshed, jeg konstaterer, at det atter i åbningstalen fastslås, at grundlaget for Danmarks udenrigspolitik er vort medlemskab af FN og NATO.

Der gøres i åbningstalen udførligt rede for, på hvilke områder Danmark deltager i hjælpen til de teknisk og økonomisk tilbagestående lande og i den humanitære hjælpevirksomhed inden for FN. Der er ikke tvivl om, at vi, hvis vi sammenligner vort lands virksomhed på dette område med andre landes, meget vel kan tåle sammenligningen. Men absolut set og set i forhold til de vældige opgaver, der ligger i at ophjælpe landene under udvikling til virkelige fremskridt, er vor indsats fortsat beskednen. I betragtning af den stigende betydning, de såkaldt underudviklede lande vil få for hele verdenspolitikken, er det ikke blot en medmenneskelig pligt, men også en god investering for demokratiet, hvis vi er parat til at forøge vor hjælpeindsats. Det er ikke blot et spørgsmål om statslige bevillinger, men også om personlig offervilje og viljen hos vore unge til at påtage sig en gerning i det fremmede. Det frivillige arbejde, der gøres på dette område af forskellige organisationer, fortjener derfor øget tilslutning og støtte. Ikke mindst vi i de små demokratiske lande, som ikke kan mistænkes for skjulte imperialistiske hensigter, har en speciel opgave her.

Den særlige opgave, vi sammen med andre små lande har påtaget os i forbindelse med FN's beredskabsstyrke i det nære østen, må vi fortsat løse. Vi skylder de unge en tak, som er gået ind til denne tjeneste. Deres gerning kan meget vel vise sig at være en pionergerning for den internationale retstanke. Så betydningsfuld for bevarelsen af freden i dette område, som denne specielle FN-politistyrke har vist sig at være, er det naturligt at overveje tanken om oprettelsen af en permanent FN-styrke, der kan sættes ind med kort varsel, hvor dette måtte være påkrævet. Jeg føler mig overbevist om, at regeringen vil støtte ethvert forslag herom, som har rimelig chance for at blive til virkelighed.

Åbningstalens afsnit om NATO er meget

kort, men til gengæld klart og tydeligt. Det siges, at vi vil deltage i samarbejdet efter de hidtidige retningslinjer. Det betyder en fortsættelse af de to linjer i NATO-politikken, som på én gang tilsigter at støtte en afspændings politik og samtidig at opretholde den fælles styrke, uden hvilken forhandlinger på lige fod ikke bliver politisk mulige. Dernæst fastslås det, at vi vil yde vort bidrag til løsning af de fælles opgaver, og endelig bekræfter vi vor villighed til at styrke sammenholdet mellem medlemslandene. Det er alle betydningsfulde og forpligtende tilkendegivelser, som samtidig må føles selvfølgelig over for de fordele, medlemskabet i NATO har bragt landet i form af forøget sikkerhed.

Under den korte mødeperiode i juli godkendte folketinget, at Danmark deltog i de fortsatte forhandlinger om dannelsen af et frihandelsområde mellem de syv. Det forventes, at et traktatudkast vil foreligge i løbet af kort tid, således at tinget i indeværende samling vil komme til at tage sin endelige stilling til placeringen af Danmark i de europæiske markedsplaner. Som forhandlingerne hidtil er forløbet, er der ikke grund til at antage, at det endelige forhandlingsresultat skulle have anden udformning, end at Danmark kan beslutte sig for medlemskab i de syv.

Løsningen med de syv er ikke den, vi ønskede. Så længe der endnu var håb om en positiv udgang af forhandlingerne om et frihandelsområde mellem alle OEEC-landene, virkede Danmark for dette. Når vi nu formentlig beslutter os for medlemskab i de syv, betyder det ingenlunde, at vi har opgivet tanken om det større europæiske økonomiske fællesskab. Det fremtræder tværtimod med stadig klarere tydelighed som en nødvendighed på længere sigt, og vi kan heldigvis konstatere, at også inden for de seks arbejder stærke kræfter for den mere omfattende løsning på markedsproblemerne. Under forhandlingerne i Europarådet vedtog den rådgivende forsamling en indtrængende henstilling til regeringerne om at genoptage forhandlinger, der kunne forhindre den økonomiske splittelse i Europa, som de to markedsdannelse truer med at sætte i værk. Jeg tvivler ikke om, at regeringen vil føle sig helt i overensstemmelse med denne vedtagelse og vil